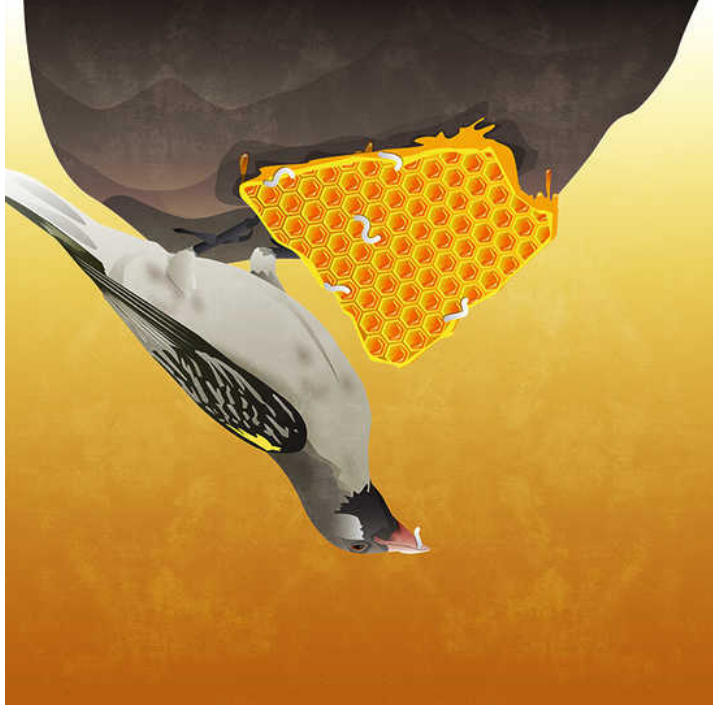

La vendetta dell'uccello del miele /
Honningguidens hemn

✎ Zulu folktale
👤 Wiehan de Jager
📖 Laura Pighini
🗣️ italiensk / nynorsk
📊 nivå 4

Barnebøker for Norge
barnebok.no

La vendetta dell'uccello del miele /
Honningguidens hemn

Skrevet av: Zulu folktale
Illustrert av: Wiehan de Jager
Oversatt av: Laura Pighini (it), Espen Stranger-
Johannessen, Martine Rørstad Sand (nn)

Denne fortellingen kommer fra African Storybook (africanstorybook.org) og er videreformidlet av Barnebøker for Norge (barnebok.no), som tilbyr barnebøker på mange språk som snakkes i Norge.

Dette verket er lisensiert under en Creative Commons
Navngivelse 3.0 Internasjonal Lisens.
<https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/deed.no>

Questa è la storia di Ngede, l'uccello del miele, e di un avido giovane uomo chiamato Gingile. Un giorno, mentre Gingile era fuori a caccia, sentì il verso di Ngede. A Gingile venne l'acquolina solo al pensiero del miele. Si fermò e ascoltò attentamente, cercando finché non vide l'uccellino tra i rami, proprio sopra la sua testa. "Chip-Chip-Chip" cinguettò il piccolo uccellino mentre volava sull'altro albero. "Chip-Chip-Chip" richiamò, fermandosi di tanto in tanto per assicurarsi che Gingile lo seguisse.

...

Dette er historia om Ngede, honningguiden, og ein grådig ung mann ved namn Gingile. Ein dag medan Gingile var ute på jakt, kalla Ngede på han. Gingile fekk vatn i munnen ved tanken på honning. Han stoppa og lytta oppmerksomt, og leitte til han såg fuglen i greinene over hovudet sitt. "Tsjitikk, tsjitikk, tsjitikk", kvitra den vesle fuglen i det han flaug til det neste treet, og det neste. "Tsjitikk, tsjitikk, tsjitikk", kalla han, og stoppa innimellom for å forsikra seg om at Gingile følgde etter.

Dopo mezz'ora, raggiunsero un grosso albero di fichi selvatici. Ngede saltò sui rami follemente. Poi, si

appollaiò su uno dei rami e sollevò la testa verso Gingile come per dire "Eccolo qui! Vienì! Perché ci metti tanto?" Gingile non riusciva a vedere nemmeno un'ape da sotto l'albero, ma si fidò di Ngede.

...

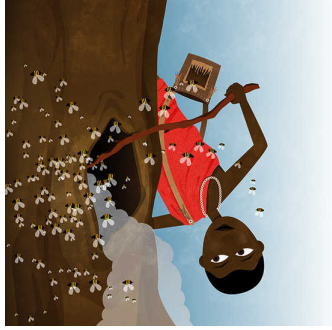
Efter ein halvtime nådde dei eit stort vilt fikentre. Ngede hoppa rundt som ein galen blant greinene. Han slo seg ned på ei grein og strekte hovudet mot Gingile som om han sa: "Her er deti kom noi! Kvifor brukar du så lang tid?" Gingile kunne ikkje sjå nokre bier frå under treet, men han stote på Ngede.

Così, Gingile appoggiò la sua lancia sotto l'albero, raccolse un po' di rami secchi e fece un piccolo fuoco. Quando il fuoco iniziò a bruciare bene, mise un lungo ramo secco nel centro. Quel tipo di legno era ben noto per la quantità di fumo che produceva al bruciare. Gingile cominciò a scalare con il legnetto fumante fra i denti.

...

Så Gingile la spydet sitt ned under treet og samla nokre tørre kvistar og tende eit lite bål. Då elden brann godt, stakk han ein lang, tørr kjepp inn i hjartet av bålet. Denne veden var kjend for å laga mykje røyk medan han brann. Han byrja å klatra medan han heldt den kjølege enden av kjeppen mellom tennene.

Presto riuscì a sentire il forte ronzare delle api lavoratrici. Uscivano ed entravano nella cavità dell'albero. Quando Gingile raggiunse l'alveare, vi spinse il legnetto fumante dentro. Le api si affrettarono ad uscire, arrabbiatissime! Volarono via perché a loro non piaceva il fumo – ma non prima di aver punto Gingile malamente!

...

Snart kunne han høyra summinga til dei travle biene. Dei kom inn og ut av eit holrom i trestammen – bolet deira. Då Gingile nådde bolet, dytta han den rykande enden inn i holrommet. Biene fór ut, sinte og klare til angrep. Dei flaug bort sidan dei ikkje likte røyken – men ikkje før dei hadde gjeve Gingile nokre smertefulle stikk!

Così, quando i bambini di Gingile ascoltano la storia di Ngede, portano rispetto al piccolo uccellino. Ogni volta che raccolgono il miele, si assicurano di lasciare la parte più grossa del favo all'uccello del miele!

...

Og på den måten, når borna til Gingile høyrer forteljinga om Ngede, respektterer dei den vesle fuglen. Kvar gong dei sankar honning sørger dei for å gje den største delen av voksaka til honningguiden!

Quando le api se ne andarono, Gingile mise le mani nel nido. Le tirò fuori piene di pesante favo, gocciolante di dolcissimo miele e piene di grosse e bianche larve. Con cautela, mise il favo nella sacca che portava sulle spalle e cominciò a scendere dall'albero.

...

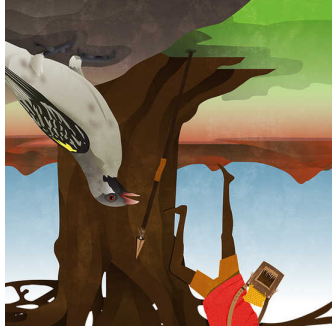
Då biene var ute, stakk Gingile handa si inn i bolet. Han tok ut handfuller med tunge vokskaker som draup av herleg honning og var fulle av feite, kvite larvar. Han la vokskakene forsiktig i veska han bar på skuldra og byrja å klatra ned frå treet.

Prima che Leopardο potesse azzannare Gingile, quest'ultimo si affrettò a scendere dall'albero. Nella fretta, mancò un ramo e atterrò con un tonfo pesante, slogandosi la caviglia. Zoppicò via più veloce che poté! Fortunatamente per lui, Leopardο era ancora troppo assonnato per inseguirlo. Ngede, l'uccello del miele, ebbe la sua vendetta.

...

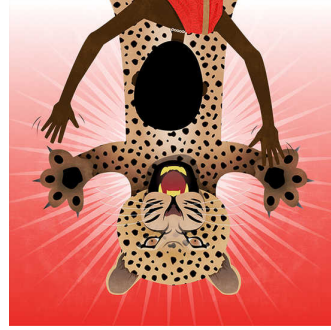
Før Leopard kunne svinga labben etter Gingile, skunda han seg ned frå treet. I hastverket bomma han på ei grein og landa med eit høgt brak på bakken og forstua ankelen. Han hinka vidare så fort han kunne. Heldigvis for han var Leopard enno for søvning til å jaga han. Ngede, honningguiden, hadde fått hemnen sin. Og Gingile hadde fått seg ein lærepenge.

Ngede guardò avidamente tutto quello che Gingilie faceva. Aspettava che gli lasciasse un grosso pezzo di alveare come ringraziamento all'uccello del miele. Ngede voidò di ramo in ramo, sempre più vicino al suolo. Finalmente Gingilie raggiunse il fondo dell'albero. Ngede si posò su una roccia vicino al ragazzo e aspettò la sua ricompensa.

...

Ngede sàg ivrig på alt Gingilie gjorde. Han venta på at han skulle leggja igjen ei tjukk vokskake som ei takkegàve til honningguiden. Ngede svinsa frå grein til grein, nærare og nærare bakken. Til slutt nådde Gingilie foten av treet. Ngede sat på ein stein nær guten og venta på påskjøninga si.

Gingilie si arrampicò, chiedendosi perché non sentisse il solito ronzare. "Forse il nido è nelle profondità dell'albero." Si arrampicò un ramo più in su. Ma invece di un nido, si ritrovò a fissare le fauci di un leopardo! Leopardo era veramente arrabbiato, qualcuno aveva interrotto maleducatamente il suo sonnello. Strinse gli occhi e aprì la sua bocca per mostrare i grossi aguzzi denti.

...

Gingilie klatra, men lurte på kvifor han ikkje hørde den sedvanlege summinga. "Kanskje bolet er djupt inne i treet", tenkte han for seg sjølv. Han drog seg opp etter ei anna grein. Men i staden for bolet, stira han inn i auga til ein leopard! Leopard var veldig sint fordi søvnen hennar vart så brått avbrøt. Ho kneip att auga og opna munnen for å visa dei veldig lange og skarpe tennene sine.

Invece, Gingile spense il fuoco, prese la sua lancia e cominciò a incamminarsi verso casa, ignorando l'uccellino. Ngede cinguettò arrabbiato "VIC-torr! VIC-torr!" Gingile si fermò, fissò il piccolo uccellino e scoppiò in una sonora risata. "Vuoi del miele amico mio? Ha! Ma ho fatto io tutto il lavoro, io mi sono beccato tutte le punture! Perché dovrei condividere anche solo un po' di questo delizioso miele con te?" E se ne andò. Ngede era furioso! Non era questo il modo di trattarlo! Decise che si sarebbe vendicato.

...

Men Gingile sløkte bålet, plukka opp spydet, byrja å gå heim og oversåg fuglen. Ngede ropte sint: "SI-ger, SI-ger!" Gingile stoppa og stira på den vesle fuglen og lo høgt. "Du vil ha litt honning, du, vesle ven? Ha! Men eg gjorde alt arbeidet og fekk alle stikka. Kvifor skulle eg dela noko av denne herlege honningen med deg?" Ngede var rasande! Dette var då ingen måte å behandla han på! Men han skulle få hemnen sin.

Un giorno, qualche settimana dopo, Gingile sentì di nuovo la chiamata del miele di Ngede. Ricordò il delizioso miele e avidamente seguì l'uccellino ancora una volta. Dopo aver guidato Gingile al confine della foresta, Ngede si fermò a riposare in un maestoso albero. "Ah," pensò Gingile. "l'alveare deve essere su questo albero." Rapidamente fece un piccolo fuoco e cominciò ad arrampicarsi con il legnetto fumante fra i denti. Ngede si sedette e guardò.

...

Ein dag fleire veker seinare hørde Gingile igjen kallet frå Ngede. Han hugsa den herlege honningen og følgde ivrig etter fuglen nok ein gong. Etter at han hadde leidd Gingile langs skogkanten, stoppa han for å kvila i eit stort akasietre. "Å", tenkte Gingile. "Bolet må vera i dette treet." Han tende raskt det vesle bålet sitt og byrja å klatra med den rykande greina mellom tennene. Ngede sat og venta.